

Hosszasan körmöltem az ablak mellett ülve. Izmaim bemerevedtek, miközben a toll lassan minden egyes szó után megtorpant a kezemben. A fejem fájt, és hajnali kettőre könnyeim és szavaim is elapadtak. A mondanivaló belűről feszített. A magány ráült a vállamra az egyszobás városi garzon kopott kanapéján.

Megdörzsöltem puffadt szememet, ami sajgott a halogénlámpa erős fényétől. Hiába húztam magam közelebb a régi, rozsdás konvektorhoz, hiába tekertem magam köré vastag plédet, a belső remegés nem akart szűnni.

Az írás mindig feloldotta a belső sajgásomat. Keserűségem és feszültségem sokszor csak ömlött a papírra megfestve egy, a létezőnél is borzalmasabb világot. De azon az estén nem. Csak hallgattam a hajnali csöndben az esőcseppek kopogását az alumíniumborítású tetőn. A galambok összeborzolt tollal aludtak a szemközti ház sötét ablaka felett, mintha csak nekem nem jött volna álom a szememre a sötét város közepén. Szerettem volna pihenni, de amint lehunytam a szemem áramütésszerű rángás futott végig a testemen, figyelmeztetve arra, hogy halandó vagyok.

A könnyek újra fojtogatták a torkomat, mire eldobtam a tollat az asztalra. Kezemet a tarkómra helyeztem, mélyen beszívtam a levegőt, és magamban könyörögni kezdtem. Felsőbb erőket kérleltem, hogy enyhítsék a fájdalmat, hogy adjanak nekem szavakat, amikkel kifejezhetem a világ rezzenéséit. Eddig elfogadtam a kínokat csak azért, hogy képes legyek árnyalni az élet nehézségeit. Akkora viszont túlzottan fájtak az álmatlan éjjelek. Pihenni akartam.

Újabb szaggatott sóhaj után a fürdőbe vettem az irányt, hogy elgyötört arcomba vizet fröcsköljek. A fájdalom maradt, de az elszántság is. Ezt akartam. A szavakkal akartam lüktetni, olyan világokat megeleveníteni, amelyek csak nálam léteztek. Lefesteni a nyári hajnalt, az éjszakai csillagokat, a hatalmas metropoliszokat és az átélt hangulatok színes világát. Leültem a székre. Hátamra terítettem a plédet, majd vad körmölésbe kezdtem. Saját érzelmeimben fulladoztam, de nem kellett velük törődnöm, amíg a belőlem életre kelt karakterek előtt kitérült egy ablak, amely a végtelen kék égre és a frissen illatozó mezőkre nézett.